

Najranija zabilješka o raspravama o komunikaciji nalazimo u razdoblju 500 godine pr.Kr. do 400 godine. U samome početku bilo je to bavljenje retorikom. Pod tim pojmom mislilo se na vještinu javnog nastupa. Ovo razdoblje nazvano klasičnim, obilježili su Platon sa svojim djelom "Fedar", Aristotel "Retorika", Ciceron koji je unaprijedio proučavanje stila komunikacije te Quintilijan koji je otkrio govorne figure: metaforu, sinegdohu i metonimiju. U srednjem vijeku prevlast teologije je bila preprekom teorije ljudske komunikacije, posebno znanstvene teorije. Religija i retorika su bile nerazdvojne. Čovjekovo djelovanje tj. "slobodna volja" sastojala se u odabiru da li će se prikloniti Bogu (načelima dobra) ili Sotoni (načelima zla). U renesansi se obnavljaju klasična učenja. Ovo je vrijeme velikih otkrića, razdoblje je buđenja i velikih promjena. Mijenja se uvjerenje da je ljudska istina podređena božanskoj, natprirodnoj i transcendentalnoj nedostupna je ljudskom razumu, sada se vjeruje da se ljudskim razumom može doći do istine o stvarnosti. Nauka se odvaja od teologije. Predstavnici su bili: Bacon, Decartes, Locke, Hume, Kant, Hegel. U razdoblju moderne javljaju se prva istraživanja između psihologije i komunikacije, dolazi do proučavanja argumentiranja, stila i konverzacije. Persuazija se sagledava kao proces koji uključuje shvaćanje, maštu, emociju i volju. Najznačajniji predstavnici su: Campbell, Whatley, DeQuincey, Spencer. Rano 20. st. vrijeme je u kojemu se prednost daje biheviorizmu nasuprot komunitivizmu, dolazo do pojave gestalt psihologije, žarište se stavlja na ličnost. Karakteriziraju ga i simbolički interakcionizam, interpersonalna teorija u psihologiji, a žarište je na značenju. Predstavnici: Cooley, Mead, Sullivan, Ogden & Richards, Lewin, Moreno, Sherif. Za sredinu 20. st. karakteristično je: grupna dinamika, sociometrija, analiza interakcijskog procesa, osnivanje Međunarodnog komunikacijskog udruženja, matematička teorija komunikacije, teorija atribucije, proučavanje učinaka samootkrivanja na odnose, proučavanje stavova. Predstavnici: Lewin, Moreno, Sherif, Bales, Murray, Meider, Kelly, Likert, Festinger, McGuire, Asch, Fishbein, Bandura. Šezdesete i rane sedamdesete značajne su po: osnivanju komunikacijskih katedri, na komunikaciju se gleda kao na proces, znanost je stavljena nasuprot retorici, došlo je do povezivanja masovne komunikacije s interpersonalnom, samopredstavljanje ili dramaturška perspektiva te interakcijska i reakcijska perspektiva. Predstavnici: Berlo, Rogers, Birdwhistell, Hall, Goffman, Bateson, Laing, Beavin & Jackson.

KOMUNIKACIJA I KONFLIKTI U KOMUNIKACIJI

Komunikacija je prijenos informacija od pošiljatelja k primatelju uz uslov da primatelj razumije informaciju. Funkcija komunikacije je ujedinjavanje organizirane aktivnosti. Ona je sredstvo modificiranja ponašanja, provođenja promjena, postizanja proizvodnosti informacija i ostvarenja ciljeva. Prenošenje informacija od jedne do druge osobe je nužan proces bilo da se govori o porodici, crkvi, džamiji, preduzeću, timu, grupi ... Na komunikaciju možemo gledati kao na sredstvo povezivanja ljudi u organizaciji na ostvarenju zajedničke svrhe. Aktivnost unutar grupe nije moguća bez komunikacije jer se ne mogu provesti koordinacija i promjena. Svrha komunikacije u organizaciji je provesti promjenu – usmjeriti akcije u cilju dobrobiti preduzeća.

Komunikacija je potrebna za:

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com